

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 208 1 Ἰουλίου 2007

Γιατί;...

νωστή ἡ ἀποστασιοποίησή μου ἀπό τό πλέγμα τῶν διδασκῶν καί ἀπό τό μηχανισμό προπαγάνδας τοῦ ἀθεϊστικοῦ μπλόκ. Βρίσκω ἀσπόνδυλη τή διαλεκτική τους. Καί ὀριστικά φθαρμένη τή «δῆθεν» ἐπιστημονική τους ἐπένδυση. Ὡστόσο, σέβομαι τό πρόσωπο τοῦ ἄθεου, συνοδοιπόρου μου στό μονοπάτι τῆς σύγχρονης, πολλαπλῆς ἀντιπαλότητας. Καί ὅταν μιλάω μαζί του ἢ ὅταν κοσκινίζω τά ἀθεϊστικά του μηνύματα, δέν ἐπιτρέπω στόν ἑαυτό μου τήν υπέρβαση τῆς ἀξιοπρέπειας καί τήν ἀκύρωση τῆς πεποίθησης, ὅτι μιλάω στήν ὑπαρξη, πού προικίστηκε ἀπό τό Δημιουργό μέ τό ἀτίμητο δῶρο τοῦ «λόγου» καί μέ τήν ἀδιαπραγμάτευτη ὑπευθυνότητα τῆς «ἐλευθερίας».

Κατά τήν περίοδο τῆς μεγάλης γιορτῆς τῶν Χριστουγέννων, εἶχα τό ἀτύχημα, νά συναντήσω μπροστά μου δύο ἀθεϊστικά ξεσπάσματα, πού δημοσιεύτηκαν στίς φιλόξενες σελίδες ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας. Ἦταν οἱ μέρες, πού ἡ οἰκουμένη ἔσκυβε στό ἀπέρι-

το λίκνο του Θεανθρώπου και απόθετε τον άσπασμό του θάμβους και της λατρείας. Τά δυό άρθρα, χαραγμένα από φανατικό κάλαμο, δέν έπεξεργάζονταν τή συνηθισμένη και, όπωςδήποτε, ξεπερασμένη έπιχειρηματολογία της άθεϊστικής παράταξης. Δηλοποιούσαν έκρηξη ήφαιστείου. Φωτιά και λάβρα. Καταιγισμό άπορριπτικών προσδιορισμών, ένάντια σέ κείνους, πού πιστεύουν στην ύπαρξη του Θεού και κλίνουν γόνυ καρδιάς και σώματος μπροστά στο άπειρο θεϊκό μεγαλειό.

Τό πιο παράξενο και άφορήτως άκατανόητο: Τά δυό άθεϊστικά ξεσπάσματα, πού έμφανίστηκαν ως επικαιρότητα, ήταν διατυπωμένα, από την πρώτη γραμμή ίσαμε την έσχατη, μέ τή γλώσσα και μέ την όρολογία της χυδαιότητας. Καθώς παρακολουθούσες τίς διαδοχικές εκρήξεις του άθεου συντάκτη τους, έννοιωθες νά σέ λούζουν τά απόβλητα των ύπονόμων. Ύβρεις και χυδαιότητες, πλεγμένες σέ ένα αποκρουστικό σύνολο, σέ έβγαζαν από τό κλίμα της ανθρωπιάς και σέ έρριχναν στο σκοτάδι της βαρβαρότητας.

Διερωτήθηκα: Γιατί, μέσα στο φωτισμένο όρίζοντα των Χριστουγέννων και μέσα στο γαλήνιο πανηγυρισμό, ξεχύθηκε αυτός ό βόθρος της χυδαιότητας; Γιατί αυτή ή ύποτίμηση των άναγνωστών; Γιατί αυτή ή βίαιη άπόρριψη του ήρεμου διαλόγου, της πειστικής διαλεκτικής, πού καταξιώνει τά πρόσωπα των συζητητών και άναδεικνύει την καθαρότερη και δυναμικότερη άποψη; Στο κάτω-κάτω, ό άρθρογράφος, ως άχθοφόρος της άθεϊστικής εύδαιμονίας, είχε συμφέρον νά παρουσιάσει, έστω μέ υπερβάλλοντα ένθουσιασμό ή και μέ περισσή αυταρέσκεια, την ανθοδέσμη των έπιχειρημάτων του. Για νά δείξει την προσήλωσή του στην αναπόδεικτη «θέση», πού την είχε έξιδανικεύσει και τή θεωρούσε πλούτι του νοϋ του και της ψυχής του. Άλλά νά μή διακινδυνεύσει την επένδυση της προσωπικότητάς του μέ την προσωνυμία του χυδαιολόγου και νά μή προκαλέσει την άπόρριψη των στοχασμών του, ως άντλημα από τή χωματερή της χυδαιότητας.

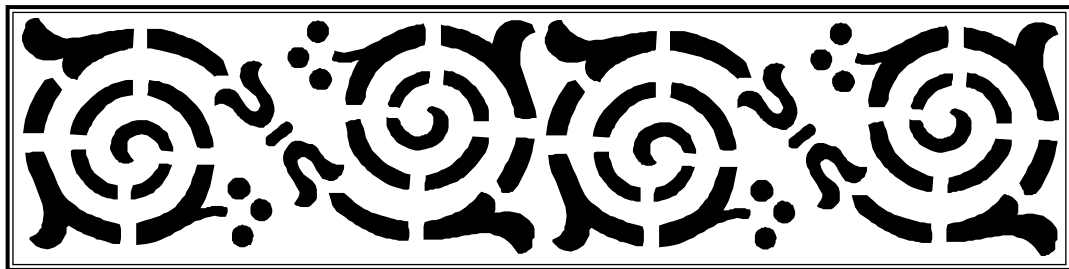
Σέ κάποιες, παλιότερες έποχές, οί άθεοι έβγαιναν στο φόρουμ του διαλόγου κρατώντας στο χέρι τή λίστα των εκπροσώπων της έπιστήμης και της φιλοσοφίας, πού υπαγόρευαν τίς άπόψεις

τους καί τίς πεποιθήσεις τους καί ἔδιναν τό σάλπισμα τῆς ἐξέγερσης καί τοῦ πολέμου ἐνάντια στήν πίστη καί στήν ἐξάρτιση ἀπό τήν ἁπειρη θεϊκή ἀγάπη. Κήρυτταν, προπαγάνδιζαν τήν ἀθεΐα, γιατί θεωροῦσαν, ὅτι τό μήνυμά της εἶναι ὁ τελευταῖος καί ὁ ἀπόλυτος ἔγκυρος λόγος τῆς ἐπιστήμης.

Η μετακίνηση ἀπό τό μοτίβο ἐκεῖνο, ἀπό τήν πεποίθηση, ὅτι ἡ ἀθεΐα ἀποτελεῖ τόν ὥριμο καρπό τοῦ μακραίωνα ἐπιστημονικοῦ μόχθου, εἶναι ὁρατή, σήμερα. Καί, ἀπό μόνη της, ἀλλάζει τούς ὅρους τοῦ διαλόγου. Παραμερίζει καί ἀφανίζει τό προκάλυμμα τῆς ἐπιστημονικῆς βεβαιότητας. Καί στερεώνει τήν πεποίθηση, πῶς τό ἔρώτημα «γιά τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ», ὁδηγεῖ ἔξω ἀπό τό πεδίο τοῦ αἰσθητοῦ καί περιγραπτοῦ κόσμου, πού τό ψηλαφεῖ, τό περιγράφει, τό ἀξιολογεῖ καί τό ἀξιοποιεῖ ὁ ἀνύστακτος ἐπιστήμονας. Οἱ ἐρευνητές προσεγγίζουν τόν «ὑπέρ αἴσθησι» καί «ὑπέρ κατάληψιν» Δημιουργό, διαβάζοντας τή Βίβλο τῶν ἔργων Του. Ἀνακαλύπτοντας τή Σοφία Του καί τή Δύναμή Του καί τήν Ἀγάπην Του. Ἀλλά, ὡς ἐκεῖ. Θαυμάζουν, τά ἔργα Του. Ἀλλά τό φῶς τοῦ Προσώπου Του μένει «ἀπρόσιτο».

Η πεποίθηση αὐτή, κοινή, σήμερα, στή στρατιά τῶν μή πολιτικοποιημένων ἐρευνητῶν καί στούς ἀνθρώπους, πού βιώνουν τήν πίστη, δέν ἀφήνει περιθώρια γιά κηρύγματα καί προπαγάνδες μέ ψεύτικα διαφημιστικά σπότης καί μέ παραπομπές σέ ἀθεϊστικές ἐπινοήσεις, πού τίς παραμέρισε ἡ νεότερη διαλεκτική, ὡς ἀσύμβατες μέ τήν προβληματική τοῦ αἰῶνα μας.

Δέν ἀποκλείω, ἡ καταφυγή στό ὀπλοστάσιο τῆς χυδαιότητας ἐκ μέρους τοῦ συντάκτου τῶν δυό ἀθεϊστικῶν δημοσιευμάτων, νά ὀφείλεται σέ πλέγμα ἀδυναμίας ἢ καί μειονεξίας. Στερημένος ἀπό ἐπιχειρήματα, ἱκανά νά φωτίσουν τόν ἀθεϊσμό του καί νά τόν καταστήσουν ἐλκυστικό καί πειστικό, ἄρπαξε τό καρδάρι μέ τό χυδαῖο γλωσσάριο καί ὄρμησε νά περιλούσει καί νά καταβρωμίσει ἐκείνους, πού δέ δείχνουν πρόθυμοι νά ὑποτάξουν τήν ἐλευθερία τους στό δικό του πιστεύω ἢ, σωστότερα, στή δική του ἀπιστία. Δέ μπορῶ νά γνωρίζω ποιά ἀπήχηση εἶχαν τά κείμενά του στόν κύκλο τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδας. Ὑποψιάζομαι, πῶς ὁ μόνος, πού τά καμάρωσε καί τά χάρηκε, ἦταν ὁ συντάκτης τους.

Ἀπολογία διάτρητη

Ολός καί σκοτεινός ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅταν ἀποφασίζει νά δρομολογήσει τίς αἰφνίδιες, ἄλλοπρόσαλλες ἐμπνεύσεις του. Ἡ μόνη σχισμὴ στή συγκεχυμένη διαλεκτική του, εἶναι ἡ ἀνέκλειπτη, τεχνητὴ λάμψη τῆς ὑπεροφίας του, πού τόν συνοδεύει, νύχτα καί μέρα, στούς σχεδιασμούς του καί στίς δημόσιες ἐμφανίσεις του. Σκοτεινότερος καί ἐξόφλαμα ὑποπτος, ὅταν, πιεσμένος ἀπό τίς πάνδημες ἀντιδράσεις, ἀποφασίζει νά ἐμφανιστεῖ στήν ἐπικαιρότητα, μέ τήν πρόθεση νά ἀναιρέσει τίς ἔντονες, ἐπάλληλες ἐπικρίσεις καί νά ἐμφανίσει δικαιωμένα τά ὀράματά του καί τήν πρακτική του. Τότε, οἱ τηλεθεατές του ἢ οἱ ἀναγνώστες του μπαίνουν στόν πειρασμό νά τόν ἐντάξουν στό κύκλωμα τῶν μωροφιλόδοξων καί νά ἀποστρέψουν τό ἐνδιαφέρον τους ἀπό τίς διακηρύξεις του καί τίς πρακτικές του.

Παροτρύνω τούς ἀναγνώστες μου νά ἐπικεντρώσουν τήν προσοχή τους σέ ἓνα, σχετικά, πρόσφατο παράδειγμα. Σέ μιά ἄστοχη καί ἄτυχη δοκιμὴ του νά ἀποσειεί τήν καθολικὴ κατακραυγὴ καί νά παρουσιάσει ὡς πρωτοβουλία ἡγετικῆς εὐρηματικῆς ἐμ-

πνευσης καί ὡς πράξη μεγαλόπνοης, ἱστορικῆς παρέμβασης στίς εὐρωπαϊκές καί στίς παγκόσμιες ἀνακατατάξεις, τήν ἐπίσκεψή του στό Βατικανό καί τήν ἡμίωρη συνάντησή του μέ τόν Πάπα Βενέδικτο τόν ΙΣΤ΄.

Μῆνες ὁλόκληρους, μετά τήν ὁλοκλήρωση τοῦ ἐπιμελέστατα σκηνοθετημένου ἐπικοινωνιακοῦ ταξιδιοῦ καί μετά τόν καταιγισμό τῶν ἐπικριτικῶν ἢ καί τῶν φαρμακερῶν σχολιασμῶν, σοφίστηκε τήν ἀνασκευή τῆς κατακραυγῆς καί ἀποτόλμησε-μέ διαλεκτικὴ παιδαριώδη-τήν ἀπόλωση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ του ἱματζ ἀπό τά σίγματα τοῦ ψόγου καί ἀπό τίς ἐπιβεβαιωμένες ἐνοχές. Κατά τό Φεβρουάριο τοῦ 2007 καί κατὰ τόν ἐπόμενο μήνα, τό Μάρτιο τοῦ 2007 ἐμφανίστηκαν στά ἐπίσημα δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στό περιοδικό «Ἐκκλησία» καί, στό παράλληλο, περιοδικό «Ἐφημέριος» τρία κείμενα. Βρίσκονται καί τά τρία, ἀναρτημένα στό ἴδιο, προχειροστημένο, ἐκκλησιολογικὸ στρίποδο. Καί ἔχουν, ὡς κοινὸ στόχο, τήν ἀντίκρουση τῶν ἐπιχειρημάτων, πού ἐπικαλέσθηκαν οἱ ἐντός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιβάλλου, γιὰ νά ἀποδοκιμάσουν καί νά καταδικά-

σουν τήν επίσημη επίσκεψη τοῦ Χριστόδουλου στά ἐνδιαιτήματα τοῦ ἄρχοντα τοῦ Βατικανοῦ.

Τά δυό, μακροσκελέστατα ἄρθρα, πού φιγουράρουν στό περιοδικό «Ἐκκλησία», φέρουν, φαρδιά-πλατειά, τήν ὑπογραφή τοῦ Χριστόδουλου.

Τό πρῶτο, ἀποτελεῖ «ἀπάντηση στήν ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὁρους».

Τό δεύτερο, εὐρύτερης στόχευσης, ἐκδιπλώνεται κάτω ἀπό τήν ἐπιγραφική ἔνδειξη: «Σχετικά μέ τήν ἐπίσκεψή μου εἰς Ρώμην. Ἀπάντησις σέ σχόλια θρησκευτικῶν περιοδικῶν».

Τό τρίτο, πού δημοσιεύεται στό περιοδικό «Ἐφημέριος», ἐπικαλύπτει τήν ταυτότητά του κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Φιλίστωρ». Ἄν αὐτό τό ψευδώνυμο ἀποτελεῖ σκοτεινό ἐπιρριπτάριο τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου ἢ ἄν σηματοδοτεῖ σεβαστική ἀνταπόκριση κάποιου εὐεργετημένου καί ἐξαρτημένου ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ, δέν τό γνωρίζω. Καί δέν τό ψάχνω. Τό τοποθετῶ, ὅμως καί αὐτό-σύμφωνα μέ τό δικαίωμα, πού ἔχω-κάτω ἀπό τό δημοσιογραφικό τομογράφο καί μετράω τά κουσούρια του.

Ἡ ἀπλή ἀνάγνωση τῶν τριῶν κειμένων σέ κάνει νά ταλαντεύεσαι ἀπό τή θυμηδία στήν ὀργή. Χαμογελᾷς ἢ καγχάζεις, ὅταν στήνεται μπροστά σου ἡ φτήνια τῶν ἀπολογητικῶν συλλογισμῶν τους. Καί, ἀμέσως μετά, ἐξοργίζεσαι, καθώς τσεκάρεις τήν ἀθεράπευτη ἔμμονή τους στή φαντασίωση τῆς ὑπεραξίας τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου, ἐνῶ προσμετράς τά τραγικά παράγωγα τῶν ἀσύμμετρων ἀδυναμιῶν του. Τά γεγονότα, καθ' ἑαυτά καί τά συνοδευτικά κείμενα ἀποκαλύπτουν, ὅτι ὁ

πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιφέρει, *urbi et orbi*, τήν ἀνειλικρίνειά του, τή θεολογική του ἡμιμάθεια καί τήν ὑπεροπτική του καταφρόνηση τῆς νοημοσύνης ὁλόκληρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, πού βιώνει, μέ δέος καί πιστότητα, τήν Εὐχαριστιακή ὑπερβαση καί σκύβοντας ἀσπάζεται τό ἐπισκοπικό του χέρι. Ἀλλά καί τῶν ἐχθρικῶν ὁμάδων, πού περιδιαβάζουν στόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεδρεύοντας, νά περισυλλέξουν τά ἀτοπήματά του, γιά νά τά σπρώξουν, ποτισμένα μέ χολή πικρίας, στά ἀνοιχτά, τηλεοπτικά παράθυρα.

Δέν μοῦ εἶναι δυνατό, στό στενό χώρο ἑνός δημοσιεύματος, νά ἐμφανίσω καί νά ἀναλύσω, ὁλόκληρο τό μακρύ κατάστιχο τῶν σκόπιμων ἐκκλησιολογικῶν στρεβλώσεων καί τῶν «διπλωματικῶν» (!!!) δολιχοδρομιῶν, πού στεγάζονται κάτω ἀπό αὐτή τή διάτρητη καί σαθρή ἐπιχειρηματολογία. Ἀναγκαστικά, θά φωτίσω, ἐντελῶς περιοριστικά καί συνοπτικά, κάποια ἀπό τά ἐξωφθαλμα Χριστοδουλικά τεχνάσματα. Γιά νά χαράξω ἕνα πρῶτο σκίτσο. Καί, γιά νά δώσω τά πρῶτα ἐρεθίσματα. Ἀπό κεῖ καί πέρα, θά ἀφήσω ἀνοιχτό τό δρόμο στόν ἀναγνώστη μου, μέ μόνη τήν ὀδική συμβουλή, νά ἐπιδιώξει αὐτοπρόσωπη νηφάλια προσέγγιση στήν καταπροδωμένη καί καταπληγωμένη ἐκκλησιαστική μας παράδοση, γιά νά διακριβώσει τίς τρομερές εὐθύνες τοῦ ἐπικαθήμενου στόν ἐπισκοπικό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ κ. Χριστόδουλου πρὸς τοὺς Ἀγιορεῖτες μοναχοὺς ἀρχί-

ζει μέ μιὰ σπαραξικάρδια, ἐξομολογη-
τική φιλοφρόνηση πρὸς τοὺς ἐραστές
τοῦ μοναχικοῦ βίου:

«Ἐπειδὴ ἡ καρδιά μου τιτρώσκεται
ἐκ τῆς ἀγάπης πρὸς ἅπασαν τὴν Ἀγιο-
ρειπικήν Κοινότητα, σεβόμενος βαθύτα-
τα καὶ τὸν τελευταῖον κατὰ τὰ ἀνθρώ-
πινα κριτήρια μοναχόν, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς
ὑπογραμμίσω ὀλίγα τινα, ἀφορῶντα
εἰς τὴν ταπεινότητά μου ἀναφορικῶς
μέ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς Ρώμην...».

Μετά ἀπὸ αὐτὴ τὴ συναρπαστική
φιλοφρόνηση, πού, ὅπωςδήποτε, θὰ
ἄγγιξε τίς ἄδολες καὶ ἀνυποψίαστες
συνειδήσεις τῶν ἀσκητῶν, ἀρχίζει νὰ θε-
μελιώνει τὴν ἀπολογητική του:

«Σκοπὸς τοῦ ταξιδίου ἦτο ἀφενὸς
μὲν ἡ στήριξις τῶν χριστιανικῶν ριζῶν
τῆς γηραιᾶς Ἡπείρου μας ὡς ἀντίρ-
ροπον τῆς προοιούσης τάσεως πρὸς
ἀποχριστιανισμόν της, ἀφετέρου δέ ἡ
προβολὴ καὶ μαρτυρία τῆς ὀρθοδόξου
πίστεώς μας εἰς τὸ πνευματικόν κέν-
τρον τῆς Δύσεως. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ
σημεῖα δέν εἶναι περιφρονητέα, ἰδίᾳ
κατὰ τοὺς δυσχερεῖς τούτους καιροὺς
τῶν ποικίλων πνευματικῶν ζυμώσεων
καὶ ἀλλοιώσεων καὶ ἐν ᾧψει τῆς ὑπάρ-
ξεως ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων τῆς δυ-
τικῆς χριστιανωσύνης πρὸς τοὺς ὁποί-
ους ὀφείλομεν καὶ διακονίαν καὶ ὁμο-
λογίαν...».

«...Ἐλῶ νὰ καταστεῖ ἀπολύτως κα-
τανοητόν, ὅτι δέν μετέβην εἰς Ρώμην
διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Μετέβην ἐν δια-
κονίᾳ, καθ' ὅτι μέ διακατέχει ἡ "ἱερά
ἀγωνία", ἡ Εὐρώπη μας νὰ παραμείνῃ
χριστιανικὴ τώρα, τὴν στιγμὴν κατὰ
τὴν ὁποίαν σείονται τὰ θεμελιά της.
Καὶ ὁ ρόλος τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι τε-
ράστιος. Αὐτό τὸ ὁποῖον προέβλεψεν
ὁ μεγάλος βυζαντινολόγος ἱστορικός

Sir St. Runciman, ὅτι ὁ 21ος αἰὼν θὰ
εἶναι ὁ αἰὼν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔρχεται
νῦν εἰς τὸ προσκῆνιον».

Θὰ διερωτηθεῖτε καί... μέ τὸ δίκιο
σας: "Ὅλες αὐτές τίς μεγάλες καὶ κο-
σμογονικές ἐμπνεύσεις, ὅλα τὰ μεγαλε-
πίβολα σχέδια καὶ τίς πανίερες διακο-
νίες τὰ ὑλοποίησε καὶ τὰ ὁλοκλήρωσε
μέ τὴν ἡμίωρη ἐπίσκεψή του στὸν Πά-
πα Βενέδικτο;

Ἐγώ, δέν μπορῶ νὰ βεβαιώσω καὶ
νὰ προσυπογράψω, ὅτι ὅλα ὁλοκλη-
ρώθηκαν καὶ ἐκπληρώθηκαν στὰ τριάν-
τα λεπτά τῆς ὥρας. Ἐπειδὴ, ὅμως, διὰ-
βασα ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς ἀπάντη-
σης στοὺς Ἀγιορεῖτες, σᾶς πληροφο-
ρῶ, ὅτι ὁ Χριστόδουλος πλέει σέ πελά-
γη εὐτυχίας. Θεωρεῖ, ὅτι μέ τὴν ἐπί-
σκεψή του αὐτὴ κατάφερε νὰ κουμαν-
τάρει τὸ σκάφος τῆς ἐνωμένης Εὐρώ-
πης καὶ νὰ τὸ βάλει στὴ ρότα τῆς πίστες
καὶ τῆς ἀξιοποίησης τῆς μακραίωνης
χριστιανικῆς παράδοσης.

«...Αὐτό νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι ἐπρά-
ξαμεν καὶ μόνον. Μοῦ ἐπροξένησεν ἰδι-
αιτέραν ἐντύπωσιν μέ πόσον ἐνδιαφέ-
ρον παρηκολούθουν οἱ ἑτερόδοξοι τὰ
ὀρθόδοξα μηνύματα εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον τοῦ Λατερανοῦ, τὸ ὁποῖο λειτουρ-
γεῖ ἀπὸ τὸ ἔτος 1773 συνεχῶς, ὅπου
καὶ ἔδωκα διάλεξιν. Ἡ δῖσα αὐτῶν τῶν
συνανθρώπων μας τῶ ὄντι μᾶς συνέ-
χει, ὥστε χωρὶς φανατισμούς καὶ ἀ-
κρότητας νὰ τοὺς βοηθήσωμεν, τοὺς
ἀσθενεῖς αὐτούς, "τούς ἀδυνάτους"
ὅπως τὸ γράφετε, περὶ τὴν πίστιν, μέ
τὴν ἐν ταπεινώσει καὶ συνέσει παρου-
σίαν μας».

Ἡ ἄκρα συγκίνησή του καὶ ἡ ἀτα-
λάντευτη πεποίθησή του, ὅτι μέ τὸ τα-
ξίδι του στὸ Βατικανὸ ἔφερε φῶς ἀπὸ
τὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή, ξεχύνεται μέ

τήν ἀκροτελεύτια πρότασή του:

«Παρέλκει, συνεπῶς νά τονίσω καί αὐθις ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου αὕτη δέν εἶχε σκοπόν νά διαπραγματευθῇ τι καί δή σημεῖα τῆς πίστεώς μας οὐδέ τι σχέσιν ἔχον μέ τό ἀναλλοίωτον τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέ τήν ἰδικήν μας δυναμικήν προσεφέραμεν καί προσφέρομεν τό *lux ex oriente eis τήν δύουσαν Δύσιν*».

Θά κρατήσω τό δικαίωμα νά ἐκφέρω τήν τελική μου κρίση καί ἀποτίμηση, ἀφοῦ παρουσιάσω καί σχολιάσω καί τά ἐπόμενα δυό ἀπολογητικά κείμενα. Πρός τό παρόν, περιορίζομαι στόν ἐρεθισμό τῶν ἀντανακλαστικῶν σας μέ δυό σύντομα σχόλια.

Σχόλιο πρῶτο: Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔκανε διάλεξη στό Πανεπιστήμιο τοῦ Λατερανοῦ. Σέ ἓνα ἴδρυμα, πού εἶναι ἐκκλησιαστικό. Καί σέ ἓνα ἀκροατήριό ἐπιλεγμένο καί «στημένο». Ἡ πλειονότητα τῶν ἀκροατῶν του ἦταν κάτοχοι ἐκκλησιαστικῶν τίτλων καί θεράποντες τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης. Θεώρησαν καθῆκον τους νά τόν τιμήσουν μέ τήν παρουσία τους καί νά τόν φιλοφρονήσουν μέ τήν ἀξιοπρεπή προσήλωσή τους στός λόγους του. Ἀπό ποιά δεδομένα ἐξάγεται τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ ὁμιλία του αὕτη σημάδεψε τή συνείδηση τῶν ἑτεροδόξων καί καταγράφηκε στή δυτική Χριστιανοσύνη ὡς «*lux ex oriente*» (ὡς φῶς ἀπό τήν Ἀνατολή); Αὕτη τήν ἀποτίμηση δέν τή συνάντησα, «ἄχρι τοῦ νῦν» σέ καμμιᾷ εὐρωπαϊκῇ ἐνημέρωσιν. Κυκλοφόρησε, μόνο, μέ τή γραφίδα τοῦ Χριστόδουλου. Καί δικαιοῦμαι νά τήν ἐκτιμῶ ὡς ἀποκύημα ὑπεροπτικῆς φαντασίας, πού ἀπλώνει τόν ἀνάπηρο βηματισμό, μέ τήν φρούδη ἐλπίδα, ὅτι θά ἐπιβληθεῖ

καί θά κατακυριεύσει τήν οἰκουμένη.

Σχόλιο δεύτερο: Οἱ ἀκροατές, πού συγκεντρώθηκαν στό Πανεπιστήμιο τοῦ Λατερανοῦ, γιά νά βαπτιστοῦν στά Χριστοδουλικά μηνύματα, διατηροῦσαν στά θυλάκιά τους καί μιᾷ ἑτερόκλητῇ ἐμπειρία. Πρίν κάμποσα χρόνια, ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος συγκρότησε καί ἔστειλε στήν ἔδρα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μιᾷ ἐπιτροπῇ Ἀρχιερέων καί ἱερέων, γιά νά συνεργαστεῖ μέ παράγοντες τοῦ Βατικανοῦ καί νά χτίσουν, ἀπό κοινού, γέφυρες ἐπικοινωνίας. Καί ποιό, νομίζετε, ὄρισε ἐπικεφαλῆς τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας; Τόν Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Τό εὐώδιαστό αὐτό λουλούδι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αὐτός κλήθηκε ἀπό τόν Μακαριώτατο προστάτη του, νά μεταφέρει στή Ρώμη τό «*lux ex oriente*».

Ἀπό τότε χρειάστηκε νά περάσουν χρόνια, ἴσαμε νά δεχτοῦν οἱ Ρωμαῖοι τή δεύτερη δέσμη τοῦ «ἐξ Ἀνατολῆς» φωτός, πού κόμισε, μέ τήν πλουμιστή δάδα του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Στό μεταξύ, τά ἀνοιχτά δίκτυα τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς ἐνημέρωσης, πού λειτουργοῦν στό Βατικανό, ἔπιασαν ὅλη τήν «εὐωδία» (!!!) τῶν Μπεζενιτικῶν ἄθλων καί τή διοχέτευσαν στά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Μετάδωσαν ἀκέραιη τή «λάμψη» τοῦ ἡθους τῶν στελεχῶν, πού περιχορεύουν τόν Ἀθηναϊκό ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί συννευχοῦνται μέ τόν ἄρχοντα τοῦ οἴκου. Ἔτσι, ὅταν ὁ Χριστόδουλος ἔφτασε στό δικό τους κέντρο, ἦταν, ὅλοι, κατάλληλα ἐνημερωμένοι καί προετοιμασμένοι νά χειροκροτήσουν τή δεύτερη φωταγωγία.

Σέ διαφορετικό πλάνο είναι δομημένο τό δεύτερο κείμενο. Σ' αυτό ὁ Χριστόδουλος ἐμφανίζεται ἀνοιχτός στίς ἐπικοινωνίες καί στό διάλογο.

«Πάντοτε ἐπιθυμῶ τόν διάλογο καί θέλω νά ἀκούω καί τίς ἀπόψεις ἀδελφῶν, ἀρκεῖ αὐτές νά εἶναι καλόβουλες καί θεολογικά, ἱστορικά καί ἐκκλησιολογικά θεμελιωμένες».

Ἡ δήλωσή του αὐτή δέν φαίνεται νά πείθει κανένα ἀπό τούς ἀποδέκτες της, γιά πολλούς λόγους.

Μητροπολίτες, πρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοί καί λαϊκοί, ὅλοι γνωρίζουν, πώς ἡ ἀγάπη του καί τό ἐνδιαφέρον του γιά διάλογο ἔχουν ἀποκλειστική στόχευση στούς ἐκτός τοῦ Ὁρθόδοξου περιβάλου ἐρευνητές καί συζητητές. Γιατί, μέσα στό κλίμα τῆς δικῆς του εὐθύνης, ἐμφανίζεται, πάντοτε, ἀπόλυτος, ἐγωκεντρικός καί δικτατορικός.

Γνωστό «τοῖς πᾶσι», πώς ἀκόμα καί τήν Ἱερά Σύνοδο, τό χαρισματικό αὐτό ὄργανο τοῦ διαλόγου καί τῆς κοινῆς ἀναζήτησης φωτισμοῦ καί ἐμπνευσης, τό ἔχει στρεβλώσει καί τό ἔχει καταντήσσει βῆμα διακήρυξης τῆς δικῆς του καί μόνο γνώμης καί ἐπιβολῆς τῶν δικῶν του ἀπόψεων. Δεῖγμα κλασσικό, ἡ δήλωση τῶν ἐνιά Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, πού ἀναγκάστηκαν νά διαμαρτυρηθοῦν καί νά γνωστοποιήσουν σ' ὁλόκληρο τό πλήρωμα τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἔπесαν θύματα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀπάτης. Ὅτι ἡ «αἵτησις», πού ἀπευθύνθηκε, δῆθεν ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, στήν «Ἀρχή προστασίας προσωπικῶν δεδομένων» καί ζητοῦσε τήν κάλυψη τῶν ὁμοφυλόφιλων Μητροπολιτῶν (π.χ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη), οὔτε παρουσιάστηκε ποτέ στήν

Ἱερά Σύνοδο, οὔτε, φυσικά, διαβάστηκε, οὔτε ψηφίστηκε. Εἶναι ἓνα προϊόν στυγνῆς ἀπάτης. Πού χαλκεύτηκε στό σκοτάδι τῆς παρασκηνιακῆς διαβούλευσης. Καί χαρακτηρίστηκε ὡς Συνοδική ἐνέργεια, μόνο καί μόνο γιά νά ἐξαπατήσει τό θεσμικό ὄργανο, στό ὁποῖο ὑποβλήθηκε.

Ἄλλ' ἄς προχωρήσουμε στόν ἔλεγχο τῶν σκέψεων του καί τῶν δηλώσεών του.

Μέ τήν εἰσαγωγική αὐτή πρότασή του, ὁ κ. Χριστόδουλος διακηρύσσει, ὅτι εἶναι πρόθυμος νά δεχτεῖ «τίς ἀπόψεις ἀδελφῶν, ἀρκεῖ αὐτές νά εἶναι καλόβουλες καί θεολογικά, ἱστορικά καί ἐκκλησιολογικά θεμελιωμένες».

Ὅμως, μέ τήν ἀμέσως ἐπόμενη πρότασή του, αὐτοαναίρεται καί αὐτοεκτίθεται. Γιατί ἀφήνει νά διαφανεῖ, ὅτι ἡ ἀρρωστημένη, ἐγωκεντρική καί ἀλαζονική διαχείριση τοῦ ἐπισκοπικοῦ χαρίσματος τόν ἔσυρε στήν παραχάραξη τῶν θεολογικά, ἐκκλησιολογικά καί ἱστορικά θεμελιωμένων ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδόξιας μας καί τόν ἀπέδειξε, ὡμό καί ἀκατέργαστο αἰρετικό.

Παρακολουθεῖστε τί χαράσσει, στήν ἀκριβῶς ἐπόμενη παράγραφό του. Ποιά χοντρή, θεολογική καί ἐκκλησιολογική στρέβλωση:

«Ὡς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχω τήν εὐθύνην τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας μας στόν Διάλογο Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν».

Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, μέ τόν ὁποῖο ὁ Χριστόδουλος, μέσα σέ μισή καί μόνο ὥρα, ἔλυσε ὅλα τά προβλήματα τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης, φιλοδοξεῖ νά ἐμφανίζεται ὡς διάδοχος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ὡς κληρονόμος τῆς προνομιακῆς ἀποστολικῆς ἐξουσίας τοῦ πρω-

τοκορυφαίου μαθητή. Ὡς ἀρμόδιος καί ὑπεύθυνος νά ἐπιλύει τίς διαφορές, πού, κατά καιρούς, ἐμφανίζονται στήν οἰκουμενική Ἐκκλησία. Καί ὁ ἰσχυρισμός του αὐτός ἀμφισβητεῖται καί στασιάζεται καί γίνεται πρόσκομμα στήν προσέγγιση τῆς ἀνατολικῆς μέ τή δυτική Χριστιανοσύνη.

Ὁ Χριστόδουλος, σέ στιγμές πού φιλοδοξεῖ νά ἀνοίξει τήν ἀτζέντα τοῦ διαιλόγου, ὑψώνει ὑπεροπτικά τήν κεφαλή του καί αὐτοπροβάλλεται, ὄχι ὡς λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι ὡς διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι ὡς συνεχιστής τοῦ ἔργου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων μας, ἀλλά (ἄκουσον-ἄκουσον) ὡς «κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ μέγας μας Ἀπόστολος, ὁ Παῦλος, πού ὁ Χριστόδουλος τόν διεκδικεῖ, κατ' ἀποκλειστικότητα, ὡς θεμελιωτή τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, στίς διδασχές του καί στίς Θεόπνευστες Ἐπιστολές του, ἐπανέρχεται συχνά, στήν ἴδια ἀποκαλυπτική διατύπωση: Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού μέ τή σταυρική Του θυσία καί μέ τήν Ἀνάστασή Του ἀνοίξε τήν Πύλη τοῦ Παραδείσου. Ἐκεῖνος ἔστειλε τόν Παράκλητο, «τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας» (Ἰωάν. ιδ' 17). Ἐκεῖνος τρέφει καί ζωογονεῖ τήν Ἐκκλησία μέ τό τίμιο Σῶμα Του καί μέ τό πανάγιο Αἷμα Του.

Στό πρῶτο κεφάλαιο τῆς «πρός Ἐφεσίους» Ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, διαβάζουμε:

Ὁ Θεός-Πατέρας «πάντα ὑπέταξεν ὑπό τούς πόδας αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) καί αὐτόν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τό σῶμα αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πλη-

ρουμένου» (Ἐφεσ. α' 22-23). Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔχει λάβει ἀπό τόν Πατέρα τήν ἀπόλυτη ἐξουσία καί Αὐτόν κατέστησε ὁ Θεός κεφαλὴ στήν Ἐκκλησία.

Λίγο πιο κάτω, στήν ἴδια ἐπιστολή, διαβάζουμε: «Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα, ὡς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός» (Ἐφεσ. δ' 15). Νά μένουμε, πάντα, στήν ἀλήθεια καί νά συνοδεύουμε τή συμπεριφορά μας αὐτὴ μέ τήν ἀγάπῃ, ὥστε νά προοδεύουμε πνευματικά, ἴσαμε νά ὁμοιωθοῦμε μέ τόν Χριστό, πού εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κρυστάλλινη διδασχὴ ὁλόκληρης τῆς Καινῆς Διαθήκης καί αὐτὴ εἶναι ἡ ἀταλάντευτη Παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, εὐθυδρομώντας στήν Ἀποκάλυψη τῆς Καινῆς Διαθήκης καί στή Θεολογία τῶν προγενέστερων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων, κηρύσσει ἐπιγραμματικά: «Εἷς Χριστός, μία κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας» (Migne, τ. 36, στ. 292).

Κατὰ τοὺς εἴκοσι αἰῶνες, πού διάβηκαν, παρεισέφρυσαν στήν αὐλή της Ἐκκλησίας ἄντρες μωροφιλόδοξοι, πού φιλοδόξησαν νά ἐμφανιστοῦν ὡς ὑπεροχικά χαρισματοῦχοι καί ὡς διαχειριστές ὑπερφυσικῆς ἐξουσίας. Ὡστόσο, κανένας ἀπ' αὐτούς δέν ἔφτασε στήν ἔσχατη αἵρεση, νά ἰσχυριστεῖ, πὼς αὐτός εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκόπτοντας, μέ τήν αἰρετικὴ διαλεκτικὴ του ὁλόκληρο τό ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα ἀπὸ τήν κοινωνία του μέ τήν Κεφαλὴ, πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Αὐτὴ τὴ βέβηλη ἐπέλαση τὴ σχεδίασε καί τὴν πραγματοποιοῖσε ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ἐσπρω-

ξε τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἔξω ἀπό τό θρόνο Του, πού εἶναι ὁ Σταυρός τῆς μεγάλης Θυσίας Του καί ὁ τόπος τῆς Ἀνάστασής Του. Ἔστησε στή θέση του τή δική του καρέκλα. Καί ἀναφώνησε: «Ἐγώ εἶμαι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἐγώ κυβερνάω, κατ' ἀποκλειστικότητα, τήν Ἐκκλησία. Ἐγώ ἐξουσιάζω τίς ψυχές σας. Ἐγώ «ἔχω τήν εὐθύνη τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας μας στόν διάλογο Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν».

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἡ διακήρυξη αὐτή δέ δείχνει, μόνο, τόλμη ἀσύνετη. Εἶναι αἵρεση, πού ἐξελίσσεται σέ ἀναίρεση τῆς θέσης τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτή μας στό Σῶμα καί στή λειτουργικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καί σέ ἐκτροπή τοῦ ἐπισκοπικοῦ διακονήματος σέ σχῆμα καί σέ διαδικασία τυραννικῆς ὑπερεξουσίας.

Τίς ἐπισημάνσεις μου αὐτές δέν τίς καταθέτω, μόνο, ὡς τυπικούς σχολιασμούς στήν ἀρχιεπισκοπική «ἀπολογία», ἥ ὡς αὐθόρμητες, προσωπικές μου ἀντιδράσεις στή λαθεμένη ἐπιχειρηματολογία του. Τίς ὑποβάλλω, μέ βαθεῖα ὀδύνη, ἀλλά καί μέ ἀνυποχώρητη συνειδησιακή ὁρμή, ὡς καταγγελία ἐνώπιον τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιατί αὐτοί εἶναι ἀρμόδιοι νά ἐξετάσουν καί νά ἐπιτιμήσουν τή σοβαρότατη παρέκκλιση καί ἐκτροπή τοῦ προέδρου τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος ἀπό τή διδασκαλία τῆς Καινῆς μας Διαθήκης καί ἀπό τίς ἀποφάνσεις τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Μιά τέτοια, σοβαρή καί ἐπικίνδυνη, ἐκτροπή δέν πρέπει νά διολισθησθεῖ στήν παραγραφή. Μιά τέτοια καταλυτική ἀλλοίωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας φρονήματος δέν ἐ-

πιτρέπεται νά κατακυρωθεῖ μέ τήν ὑποπτη, παρασκηνιακή διαδικασία τῆς σιωπῆς.

Στίς ἐπόμενες παραγράφους τοῦ ἀπολογητικοῦ του κειμένου ἐπεξεργάζεται καί μηρυκάζει ὁ Χριστόδουλος τό ἓνα καί μοναδικό του ἐπιχείρημα:

«Προκαταβολικά πρέπει νά ὑπενθυμίσω, ὅτι ὅλες οἱ ποικίλων μορφῶν ἀνταλλαγές ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν γίνονται στό πλαίσιο τῆς ἐνάρξεως (ἀπό τό 1980) τοῦ ἐπίσημου Διαλόγου, τόν ὁποῖο συνοδικά ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἔχουν ἀποφασίσει ἀπό τό 1963 (Πανορθόδοξος).

«Ἡ ἐπίσκεψή μου στή Ρώμη καί τό Βατικανό ὅσκοπό» εἶχε «τὴν ἐνίσχυση τῶν δεσμῶν καί τῆς συνεργασίας ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας καί τὴν ἐνθάρρυνση τῶν προσπαθειῶν γιά τὴν εἰρήνη καί τὴν ἐνότητα μεταξύ μας».

«Τό νά συζητεῖ κανεῖς μέ χριστιανούς πού ἔχουν δογματικές διαφορές γιά θέματα κοινοῦ καί πανανθρωπίνου ἐνδιαφέροντος μόνο θετικό μπορεῖ νά εἶναι. Ἡ συζήτηση γιά τὴν θρησκευτική ἐλευθερία, γιά τὸν ἀποχριστιανισμό τῆς Εὐρώπης, τὴν ἀνάγκη νά δηλώνεται στό περίφημο εὐρωπαϊκό Σύνταγμα ὁ χριστιανικός χαρακτήρας τῆς Εὐρώπης, γιά τὴν ἐπιστημονική ἔρευνα καί τὴν ὀρθή κατανόηση τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος μας, γιά τοὺς τρόπους ἀντιμετωπίσεως τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων καὶ γιά τόσα ἄλλα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος θέματα συμβάλει ἀναμφίβολα ὄχι μόνον στήν ὀρθή ἀντιμετώπισή τους, ἀλλά καί στήν δη-

μιουργία κλίματος άμοιβαίας έμπιστοσύνης και τουλάχιστον μειώσεως της καχυποψίας, πού δηλητηριάζε και δηλητηριάζει κάθε καλή προσπάθεια προς έπίλυση δογματικών διαφορών».

Στή μακρά διαλεκτική του Χριστόδουλου, θά άπαντήσω μέ δυό σύντομα σχόλια.

Σχόλιο πρώτο: 'Ο διάλογος μεταξύ 'Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών έχει αρχίσει τό 1980. Δηλαδή, πρίν από 27 χρόνια. Στο μεταξύ, έξ αίτίας των όξύτατων διαφωνιών, διακόπηκε. Καί, μόλις τελευταία άποφασίστηκε ή συνέχισή του. Αυτό σημαίνει, πώς δέ σημειώθηκε, άκόμη, καμμία πρόοδος στην έπεξεργασία των θεμάτων, πού μς χωρίζουν και δέν πραγματοποιήθηκε κανένα βήμα προσέγγισης. 'Όλα τά θέματα βρίσκονται άνοιχτά στό τραπέζι του διαλόγου. Καί γιά όλα, προς τό παρόν, ύπάρχει έφεκτικότητα και άναστολές.

Μέ δεδομένη αυτή τήν έκατέρωθεν συγκράτηση, διερωτάται ό καθένας: Ποιό ήταν τό έρέθισμα, πού ένεργοποίησε τό Χριστόδουλο και τόν έσπρωξε νά τρέξει στό Βατικανό και νά συναντήσει τόν Πάπα;

Άπό τή στιγμή, πού ή Πανορθόδοξη Σύνοδος άποφάσισε τή συγκρότηση ειδίκων Έπιτροπών και άναψε πράσινο φως στό διάλογο, έγκαινιάστηκε μιά διεργασία, πού κανένας δέν έχει τό δικαίωμα νά τήν υπεркеράσει. 'Αν, κάποτε, ό διάλογος προχωρήσει σέ βάθος και πλάτος και έπιλύσει διαφορές και διαφωνίες, πού βάθυναν τό χάσμα, τότε θά άνοίξει και ό δρόμος γιά έπισκέψεις ήγετών και γιά στερέωση της άμοιβαίας άγάπης.

Σχόλιο δεύτερο: Στο κείμενό του

αυτό, ό Χριστόδουλος έπαναλαμβάνει κάτι, πού φορτικά τό έχει προβάλει στά μέσα της μαζικής έννημέρωσης. Άραδιάζει, όπως είδατε, ένα μακρότατο κατάλογο θεμάτων, πού άπασχολούν, τούτη τήν ώρα, τήν Ένωμένη Εύρώπη και όλόκληρο τό σύγχρονο κόσμο και ίσχυρίζεται ότι πήγε στή Ρώμη, γιά νά τά συζητήσει μέ τόν προκαθήμενο της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, γιά νά χαράξουν κοινή δράση.

Άλλά-τό έχω υπογραμμίσει και σέ άλλο μου κείμενο-ό ίσχυρισμός αυτός μόνο τό γέλιο προκαλεϊ. Η συνάντηση του Χριστόδουλου μέ τόν Πάπα Βενέδικτο κράτησε μόνο 30' της ώρας. Κατάφεραν οι δυό συζητητές, μέσα στό στενότατο ήμίωρο, νά αναλύσουν όλα αυτά τά προβλήματα και νά καταλήξουν σέ νηφάλιες και δυναμικές άποφάσεις; 'Αν αυτό τό 'Ηράκλειο κατόρθωμα πραγματοποιήθηκε στό γραφείο του Πάπα, γιατί δέν δόθηκε στή δημοσιότητα, ώστε νά χαρεϊ ή οίκουμένη τήν όξυδέρκεια των δυό άνδρων και τήν άποτελεσματικότητα του όργανωτικού τους δαιμονίου;

Δέν πρέπει νά άποσύρω και τή δική μου, αλλά και τή δική σας προσοχή από τά άπολογητικά κείμενα, πού δημοσιεύτηκαν στά έπίσημα όργανα της Έκκλησίας της Ελλάδος, αν δέν κοσκινίσω-έστω γιά λίγο-και τό τρίτο δημοσίευμα, πού καταχωρίστηκε στό περιοδικό «Έφημέριος». Εϊναι σύντομο και περιεκτικό. Φέρει, ως έπιγραφή, τήν άμφισβητήσιμη πρόταση: «*Η έπίσκεψη του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου στή Ρώμη έξηγεϊται και δικαιολογεϊται, γιά τούς εξής λόγους*».

Ἀριθμεῖ 8 παραγράφους. Καί, ἡ καθεμιά, ἐκθέτει ἓνα λόγο, πού στηρίζει τήν ταξιδιωτική πρωτοβουλία τοῦ Χριστόδουλου.

Σταχυολογῶ κάποιες ἀπό τίς δικαιολογίες αὐτές.

«4. Στά θρησκευτικά καί θεολογικά βιβλία πού κυκλοφοροῦσαν ἀπό Καθολικούς, τό Βατικανό ἔδινε τήν ἐγκριση μέ τίς ὑπογραφές δύο ἀρχιερέων καί μέ τή λέξη *imprimatur* (τυπωθήτω). Ἀπό ἐτῶν ἔχει καταργηθεῖ αὐτό καί κυκλοφοροῦν ὅλα ἐλεύθερα. Ἕνα παράδειγμα: Ἡ μονή Chevetogne τοῦ Βελγίου κυκλοφόρησε δίτομο ὁγκῶδες ἀφιέρωμα γιά τόν ἰδρυτή τους L. Beauduin, ὅπου γίνεται ἔντονη κριτική τοῦ Βατικανοῦ γιά τίς διάφορες παρεμβάσεις του εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων».

Πῶς αὐτές οἱ ἐσωτερικές ζυμώσεις τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ δρομολόγησαν τήν ἐπίσκεψη τοῦ Χριστόδουλου, κανένας δέν ἀναλαμβάνει νά μᾶς ἐξηγήσει. Στό κάτω-κάτω, ὁ Χριστόδουλος δέν ἰσχυρίστηκε, ὅτι ἐπισκέφτηκε τό Βατικανό, μέ πρόθεση νά συγχαρεῖ γιά τήν κατάργηση του *imprimatur* ἢ νά εὐχαριστήσῃ γιά τήν κριτική, πού ἄσκησε ὁ, πρό πολλοῦ, μακαρίτης, L. Beauduin στήν πολιτική τοῦ Βατικανοῦ. Ἄλλους στόχους εἶχε ὁ Χριστόδουλος. Καί ἄλλους λόγους ἐπικαλέσθηκε, γιά νά ἀντιμετωπίσει τίς ἐπικρίσεις, πού τόν κύκλωσαν, ὅταν γύρισε ἀπό τό ταξίδι του.

Μέ τήν ἐπόμενη παράγραφο, ἐπισημαίνεται ἓνας ἄλλος λόγος, πού ἐπέβαλε τήν ἐπίσκεψη: «Ἐκδίδονται τά τελευταῖα χρόνια ἀφθονα ἔργα τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, ἰδίως, στό Παρίσι. Καί μόνο ἡ σειρά Ὑριστιανικές Πηγές»

(Sources Chretiennes) ἔφθασε προσφάτως τούς τετρακόσιους τόμους τῶν Πατέρων, ἐνῶ πρὶν ἐξέδιδαν σχεδόν μόνο Ἀύγουστῖνο καί Θωμᾶ Ἀκινάτη...».

Ἀλλά καί αὐτό τό λόγο δέν τόν ἐπικαλεῖται ὁ Χριστόδουλος. Ἄλλωστε, ἡ σειρά (Sources Chretiennes) ἄρχισε νά ἐκδίδεται πρὶν ἀπό μισό αἰῶνα. Θά ἦταν πολύ ὀψιμη-κрасί ξυνισμένο-ἡ μεθόδευση ἐπίσημης ἐπίσκεψης, μόλις τό 2006, στίς αἴθουσες τοῦ Βατικανοῦ, γιά νά ἐκφρατεῖ ἡ χαρά καί ἡ ἱκανοποίηση τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Ὑπάρχει, ὅμως καί κάτι ἄλλο, πού τό ἀποσιωπᾷ τελείως ὁ φιλόστωρ ἀρθρογράφος τοῦ «Ἐφημερίου». Ἕνα ὁλόκληρο αἰῶνα, πρὶν ἀρχίσει νά ἐκδίδεται ἡ σειρά (Sources Chretiennes), εἶχε ἐκδοθεῖ ἡ πλήρης σειρά τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων Πατέρων ἀπό τόν Migne. Ὁγκος ὁλόκληρος 160 τόμων, πού, γιά τήν ἐποχή του, ἦταν πραγματικός ἄθλος. Καί διερωτῶμαι: Γιατί νά πάει ὁ Χριστόδουλος νά εὐχαριστήσῃ καί νά συγχαρεῖ γιά τίς ἐκδόσεις τῆς (Sources Chretiennes) καί νά μὴν εὐχαριστήσῃ γιά τήν ἔκδοση τοῦ Migne; Θά βρεθεῖ κάποιος, πού θά μοῦ δώσει ἀπάντηση;

Θά μεταφέρω ἐδῶ καί τό περιεχόμενο τῆς 6ης παραγράφου: «Στῇ Ρώμῃ συνῆλθε τό 2004 συνέδριο θεολογικό μέ θέμα τήν κάποια ἐπανεξέταση τοῦ "Πετρείου Λειτουργήματος" ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ Καρδινάλιου Kasper, κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ τότε Πάπα. Μετεῖχαν πέντε καθολικοὶ θεολόγοι καί ἰσάριθμοι ὀρθόδοξοι. Ὅλοι ὁμίλησαν, εἶπαν τίς ἀπόψεις τους καί τελικά δέν τσακώθηκαν... Κάτι εἶναι κι αὐτό».

Τό ὅτι δέν τσακώθηκαν, πρέπει νά τό ὁμολογήσω, εἶναι κάτι. Ἀλλά ἡ ἐπί-

σκεψη τοῦ Χριστόδουλου τί προσέθεσε ἢ τί ἀφαίρεσε; Μήπως, ἐπειδὴ δέν κατάρφεραν νά τσακωθοῦν οἱ δέκα συνομιλητές, ἔπρεπε νά τοὺς ἐπισκεφθεῖ κάποιος προπονητής, εἰδικός στοὺς τσακωμούς, γιά νά τοὺς ἐκπαιδεύσει καί νά τοὺς καθοδηγήσει ἀποτελεσματικά στό γήπεδο τῆς ἀντιπαλότη-
τας;

Εἶναι ὀλοφάνερο, ὅτι τόν προσεκτικό παρατηρητή τῶν ὧσων συνέβησαν, κατά τήν τριήμερη, ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου στή Ρώμη, δέν τόν πείθει καί δέν τόν ἀναπαύει ἡ ἀπολογία του, πού δημοσιεύτηκε στά ἐπίσημα δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τά κενά, μένουν κενά. Οἱ σκοπιμότητες ἀποκαλύπτονται, ὀλοένα καί εὐκρινέστερα, ἀνώφελες σκοπιμότητες. Ὁ διάλογος, πού ὑποτίθεται ὅτι ἐγκαινίστηκε, μετά δέκα αἰώνων ἀποστασιοποίηση, δείχνει ἀνίκανος νά παραμερίσει τήν ψυχρή τυπικότητα, ὥστε νά λύσει προβλήματα καί νά θερμάνει καρδιές. Καί, τό μόνο, πού φάνηκε πῶς κατορθώθηκε, εἶναι ἡ ἐμφάνιση τοῦ κ. Χριστόδουλου στίς ὁθόνες τῆς τηλε-
ψίας, μέ τή «χαρισματική» (!!!) ιδιότητα τοῦ ἐπισκέπτη τοῦ Βατικάνειου παλατίου καί συνδαιτυμόνα τοῦ Πάπα.

Κατά τά φαινόμενα, ὁ ἴδιος ὁ Χριστόδουλος καί ἡ στενή κλίκα του κρίνουν ἀπόλυτα ἱκανοποιητική τήν ἀπολογητική διαλεκτική του. Καί δέ νοιώθουν καμμιά δυσκολία καί ἀναστολή στήν ἀναπαραγωγή της. Δικαίωμά τους. Ὅπως δικαίωμα καί τοῦ πλήθους εἶναι, νά τοὺς ἀποδοκιμάζει καί νά τοὺς ἀπορρίπτει.

Θά μοῦ ἐπιτραπεί, ὅμως, ἓνα τελευταῖο ἐρώτημα: Ἄν, ὁ Χριστόδουλος πιστεῦε καί ἐξακολουθεῖ νά πιστεύει, ὅτι τά ἐπιχειρήματα, πού ἀραδιάστηκαν στά δυό ἐπίσημα, ἐκκλησιαστικά περιοδικά (ἀκόμα καί τό ὅτι οἱ δέκα συνομιλητές δέν τσακώθηκαν στή Ρώμη) εἶναι ἰσχυρά καί πειστικά, ἄν θεωρεῖ, ὅτι, μέ βάση αὐτά τά δεδομένα, τό ταξίδι του ἀποτελοῦσε ἱστορικό χρέος, γιατί δέν τά παρουσίαζε, πρὶν ξεκινήσει, στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ὥστε νά πείσει τοὺς Συνοδικούς συναδέλφους του καί νά ἐξασφαλίσει τή συναινέσή τους;

Ἡ Ἱεραρχία, σέ παλαιότερη Συνέλευσή της, τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει τό ταξίδι. Τοῦ ἀνέκοψε τήν ὁρμή πρὸς τά διεθνή τηλεοπτικά παράθυρα καί τή φτηνή αὐτοδιαφήμιση.

Ἄν τώρα, ἔκρινε, πῶς οἱ καιροὶ ἄλλαξαν, πῶς τά πανευρωπαϊκά καί τά παγκόσμια προβλήματα τοῦ ἐπέβαλλαν νά σκύψει ἀπὸ τό παράθυρο τῆς Βατικάνειας τηλεόρασης καί νά χαιρετήσῃ τοὺς ἐπώνυμους καί τοὺς ἀνώνυμους θεατές του, γιατί δέν ξαναγύρισε στήν αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱεραρχίας, νά ἐκθέσῃ τοὺς πρόσθετους προβληματισμούς του, ὅλα αὐτά, πού τά διατύπωσε καί τά ὑπόγραψε καί τά κοινοποίησε «κατόπιν ἑορτῆς» καί νά ζητήσῃ τήν ἀκύρωση τῆς ἀπαγόρευσης καί τήν ἔγκριση τῆς πολυπόθητης ἐπίσκεψης;

Καί, κάτι ἀκόμα: Τρία κείμενα τυπώθηκαν στά ἐπίσημα περιοδικά, γιά νά ἀπορροφήσουν τοὺς κραδασμούς τῆς πανελληνίας ἀνησυχίας καί νά ἀνακόψουν τό κύμα τῆς κατακραυγῆς. Σέ κανένα, ὅμως, ἀπὸ τά κείμενα αὐτά, δέν ἀναφέρεται ἡ ἀπαγόρευση τῆς

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

«ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ»

Στο φύλλο της εφημερίδας «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» της 18/2/2007 δημοσιεύονται έκτενη αποσπάσματα έπιστολής του Ἀρχιεπισκόπου σὲ ἀπάντηση κάποιου 79 χρόνου συνταξιούχου πολίτη, πὺ εἶχε ἐκφράσει ἐπὺνύμῳς καὶ γραπτῶς τὴ δυσἀρέσκείᾱ του γιὰ τὸ περιβόητο ταξίδι διακοπῶν τοῦ Μακαριώτατου στὸ ξενοδοχεῖο Four Seasons τοῦ Παρισιοῦ, μεσοῦσης τῆς περιόδου τῆς Σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 2005. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, κατὰ τὸ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας, εἶναι ἡ δεῦτερη, πὺ ἀπευθύνεται στὸν ἴδιο παραλήπτη ἀπὸ τὸ Μακαριώτατο, σὲ ἀπάντηση προηγούμενης ἐπιστολῆς τοῦ πρώτου.

Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Σὰ νὰ μὴν ὑπάρχει. Σὰ νὰ ἔπεςε, αὐτόματα, στὸν Καϊάδα. Ἀλλὰ, ποιὸς ἔκανε αὐτό τό ἔγκλημα, νὰ τὴν ἀγνοήσει καὶ νὰ τὴν στείλει στὸν Καϊάδα;

Αὐτό εἶναι τό δεύτερο, Συνοδικό, ἔγκλημα τοῦ Χριστόδουλου. Τό πρώτο εἶναι ὅτι σφετερίστηκε τό προσωπικό ἰδίωμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ τό δεύτερο, ὅτι δυναμίτισε καὶ κατέλυσε τὸν κεντρικό στύλο τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, τὴ Συνοδικότητα. Γιὰ νὰ κάνει τό κέφι

Μὲ τὸ ἴδιο θέμα, τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν ἀπαντήσεων, πὺ ἔδωσαν ἀφορμὴ νὰ ἔλθει καὶ πάλι στὸ προσκήνιο τὸ ταξίδι τῶν Παρισίων, ἀσχολήθηκαν πρόσφατα καὶ ἄλλες ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες (βλ. καὶ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ 20/2/2007).

Ὁ καὺμένος ὁ συνταξιούχος, ὁ ὁποῖος μέχρι τώρα ἄκουε ὅτι ὁ Μακαριώτατος διάγει ὡς ἓνας ἀπλὸς πολίτης «σκανδαλίσθηκε», ὅπως ἀκριβῶς ἀναγράφεται στὸ δημοσίευμα, ἀπὸ τὸ πολυσυζητημένο αὐτὸ ταξίδι, καὶ τὴν ἀντίδρασή του αὐτὴ τὴν διατύπωσε σὲ δυὸ ἐπιστολές, πὺ ἀπηύθυνε στὸ Μακαριώτατο.

Διαβάζοντας ὁμῶς τὰ ἀποσπάσμα-

του, ἔεσκισε τίς ἀποφάσεις τῆς ὁλομέλειας τοῦ Συνοδικοῦ ὄργανου, γύρισε τίς πλάτες στοὺς 80 Συνοδικούς ἀδελφούς του καὶ ταξίδεψε, γιὰ νὰ κομίσει σβησμένη καὶ καρβουνιασμένη τὴ δάδα τοῦ φωτός τῆς Ἀνατολῆς στοὺς ἀνθρώπους τῆς Δύσης.

Ἁραγε, αὐτὰ τὰ ἔγκληματα θὰ ἀντιμετωπιστοῦν ἀπὸ τὴ Συνοδικὴ πλειοψηφία, μὲ πιστότητα στοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ μὲ ἐπισκοπικὴ ὑπευθυνότητα;

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

τα τῶν δυὸ ἀπαντητικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου προβληματίζομαστε πολὺ, ἂν οἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς ἱκανοποίησαν τὸν ἐπιστολογράφο, 79χρονο συνταξιούχο. Οἱ ἴδιες ὁμως ἀπαντητικὲς ἐπιστολὲς ἀσφαλῶς θὰ προκάλεσαν σὲ κάθε ἀναγνώστη τρίτο, ποὺ ξεκινᾷ με ἀγαθὴ καὶ ὄχι με ἐπικριτικὴ διάθεση, πολλὰ ἐρωτήματα.

Ἄς παραθέσουμε μερικὰ ἀπὸ αὐτά:

Γράφει κάποιος ὁ Μακαριώτατος: «Φιλική μου οἰκογένεια, ἐνδιαφερομένη γιὰ μία ὀλιγοήμερη ἀνάπαυσή μου, προσεφέρθη νὰ με διευκολύνει καὶ μοῦ ἔκλεισε» δωμάτιο στὸ παρισινὸ ξενοδοχεῖο Four Seasons, γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖο με ἐνημέρωσε... Περί τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἐγνώριζα οὔτε ποὺ εὑρίσκεται οὔτε τί κοστίζει...». Προξενεῖ πρᾶγματι κατάπληξη, πῶς, κάποιος ποὺ προτείνει, ὄχι σὲ ἓνα κοινὸ πολίτη, ἀλλὰ σὲ ἓνα κατ' ἐξοχὴν ἐπίσημο πρόσωπο καὶ δὴ στὸν Προκαθήμενο τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι προτίθεται νὰ μεριμνήσει γιὰ ὀλιγοήμερες διακοπὲς του στὸ Παρίσι καὶ νὰ τοῦ «κλείσει» μάλιστα καὶ δωμάτιο ξενοδοχείου, κάνει τέτοια σοβαρὴ παράλειψη καὶ δὲν διευκρινίζει τὴν εὐγενὴ πρόθεσή του, ὡς ἀναγκαῖο ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς πρωτοβουλίας, ὅτι ἀναλαμβάνει καὶ τὴ δαπάνη τῶν ὀλιγοήμερων αὐτῶν διακοπῶν.

Ἀναφέρεται περαιτέρω στὴν ἀπαντητικὴ ἐπιστολή: «Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου μετέβην εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ξενοδοχείου νὰ ρυθμίσω τίς ὑποχρεώσεις μου. Καὶ ἐκεῖ με ἐπληροφόρησαν ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε πληρωθεῖ. Ἐπανελθὼν εὐχαρίστησα τοὺς φίλους μου γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση... χω-

ρὶς ἐγὼ νὰ γνωρίζω τίποτε». Αὐτὸ μᾶς θυμίζει μία ἄλλη ἀπάντηση, ὅτι κατὰ τὴν περίοδο τῆς δικτατορίας κάποιος διάβαζε καὶ δὲν εἶχε γνώση γιὰ ὅσα τότε συνέβαιναν. Ἀλλὰ ἂν δεχθοῦμε τὴν ἀπάντηση ὡς εἰλικρινή, καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε τὴ διάθεση οὔτε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀμφισβητήσουμε, τότε πρέπει, συνακόλουθα, νὰ δεχθοῦμε ὅτι τὰ ἐξοδα αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ τῶν δέκα ἡμερῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα (δὲν ξέρουμε πῶς) ὀρισμένα Μ.Μ.Ε. ἀναφέρουν τὸ ὑπερβολικὸ ποσὸ τῶν 45.000 Ε (βλ. «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», «ΠΟΝΤΙΚΙ», «ΟΡ. ΤΥΠΟΣ», «ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗΣ» κ.ἄ.), εἶχαν ἀρχικῶς προγραμματισθεῖ ὅτι θὰ ἀντιμετωπίζονταν ἐξ ἰδίων, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν προσωπικὸ λογαριασμὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Εἴτε ὁμως τὸ πρῶτο συνέβαινε (φιλικὴ προσφορά), εἴτε τὸ δεύτερο (ἐξ ἰδίων), δὲν μπορεῖ κανένα ἀπὸ τὰ δυὸ, ἐξ ἀντικειμένου, νὰ διασκεδάσει ἢ ἔστω νὰ ἀμβλύνει τὸ βάθμὸ τοῦ ἀτοπήματος μὲ παρεπόμενη συνέπεια τὸν σκανδαλισμὸ ὄχι μόνο τοῦ ἐπιστολογράφου συνταξιούχου, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου μέλους τοῦ ποιμνίου.

Στὴ συνέχεια τῆς δεύτερης ἐπιστολῆς διατυπώνονται βαρεῖες ἐκφράσεις «κατὰ τῶν δημοσιογράφων καὶ ὄχι μόνο», ποὺ προήλθαν σὲ δυσμενὴ σχόλια γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι τῶν διακοπῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς συνοδείας του. Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ ὁ Μακαριώτατος, πῶς ὁ ἴδιος, κατὰ τὸ παρελθόν, χρησιμοποίησε τοὺς δημοσιογράφους καὶ πῶς τοὺς εἶχε κοντὰ του σὲ ὅλες τὶς παρουσίες του, ἀκόμη καὶ σὲ ιδιαίτερες στιγμὲς τοῦ προσωπικοῦ ἀνθρώπινου πόνου.

Μάλιστα τούς δεχόταν και μέσα στους Ἱεροὺς Ναοὺς, παρατεταγμένους μὲ τις κάμερες καὶ τούς (ἢ τίς) ρεπόρτερς πρὸ τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Τώρα μᾶς φταῖνε; Πρόσφατα μάλιστα, στὸ ταξίδι ἐπισκέψεώς του στὸ Βατικανό, πὺ ἐγίνε υποτίθεται γιὰ σοβαρὸ θεολογικὸ διάλογο καὶ ὄχι γιὰ ἐπικοινωνιακὲς ἐντυπώσεις, τὰ Μ.Μ.Ε. ἀνέβασαν τὸν ἀριθμὸ τῶν συνοδῶν δημοσιογράφων σὲ 45, ἂν τοῦτο εἶναι ἀκριβές, καὶ τὸ μεταφέρουμε μὲ κάθε ἐπιφύλαξη.

Διατυπώνει τέλος τὸ παράπονο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, γιατί αὐτὸς ὁ ἔντονος δυσμενὴς σχολιασμὸς γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι, πὺ τόσο μεγάλη ἀνάγκη τὸ εἶχε, ἐνῶ γιὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ δημοσίου βίου οὔτε κᾶν ἀκούσθηκε τὸ παραμικρό. Καὶ ἐπικαλεῖται ὡς παράδειγμα, ὅτι τίς ἴδιες ἡμέρες ἡ Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Γιαννάκου διέμεινε σὲ διπλανὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἴδιας κατηγορίας. Ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε τοῦτο. Ἡ σύγκριση καὶ ὁ παραλληλισμὸς γίνονται προδήλως ἄστοχα. Καὶ τοῦτο, γιατί ὁ Μακαριώτατος ἐπικαλεῖται παντελῶς ἀπρόσφορα συγκριτικὰ στοιχεῖα. Εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ ταξίδι καὶ τὸ κατάλυμα ἐνὸς κοσμικοῦ, ἔστω καὶ ἐπίσημου πολιτικοῦ προσώπου, νὰ τίθεται σὲ σύγκριση μὲ τὸν τρόπο ζωῆς καὶ τίς ἐν γένει συμπεριφορὲς τοῦ κορυφαίου πνευματικοῦ ἡγέτη τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας; Μακαριώτατε, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἀποφύγετε αὐτὴ τὴ σύγκριση, ὅποιαδήποτε ἔννοια ἢ διάσταση τῆς δίνετε.

Καί, κλείνοντας τὸ σχόλιό μας αὐτὸ θὰ θέλαμε νὰ σᾶς ἐπισημάνουμε μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ

μὲ σεβασμὸ στὸ πρόσωπό σας καὶ στὴν ιδιότητά σας, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ τῶν ὀλιγοήμερων διακοπῶν στὸ Παρίσι, πὺ ἦλθε καὶ πάλι στὸ προσκήνιο ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς σας στὸν συνταξιούχο, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνε, οὔτε νὰ γίνε ὅπως ἐγίνε. Καὶ εἶναι εὐλόγο, οἱ ἀπαντήσεις, πὺ διαβάσαμε, νὰ μὴν ἱκανοποιήσαν τὸ σοβαρὰ σκεπτόμενο ποίμνιο, καὶ ὄχι μόνο τὸν 79χρονο συνταξιούχο, τοῦ ὁποίου προφανῶς οἱ συντάξεις τριῶν τουλάχιστον ἐτῶν θὰ καλύπτονταν ἀπὸ τὴ φερόμενη ἀπὸ τὰ ΜΜΕ δαπάνη πὺ καταβλήθηκε. Τουναντίον θὰ ἦταν εὐπρόσδεκτο ἀπὸ τὸ ποίμνιο, ἂν τίς λίγες ἡμέρες ἀνάπαυσης, πὺ ἐπιβάλλονταν καὶ ἔπρεπε νὰ κάνετε, τίς περνούσατε τὴν περίοδο αὐτὴ, λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μὲ περισυλλογὴ καὶ προσευχή, σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ Μοναστήρια τῆς πατρίδας μας καὶ ὄχι σὲ ξενοδοχεῖο τῆς πόλης τῶν Παρισίων.

ὁ Σχολιαστὴς

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X